

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Aventurile unui Don Juan
Lorraine Heath

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEATH, LORRAINE

Aventurile unui Don Juan / Lorraine Heath
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-2984-5

I. Barbu, Oana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LORRAINE HEATH

Aventurile unui Don Juan

Traducere din limba engleză
Oana Barbu

Capitolul 1

Northamptonshire, noiembrie 1855

Mercy Dawson crezuse că era pregătită pentru rușinea pe care trebuia să o îndure. Se înșelase.

O afectase atât de mult încât aproape că regretă decizia de a se întoarce în Anglia. Auzise de multe ori că dragostea era oarbă și capabilă de a-i transforma chiar și pe cei mai înțelepți oameni în niște nerozi. Se părea că ea nu făcea excepție. Iubirea – atât de intensă și de complexă încât o copleșea și o făcea să izbucnească în lacrimi când nici nu se aștepta – o adusese acolo. Iubirea și trăsura tatălui ei.

Deși își urmase cu multă convingere calea, i se păru straniu că îi era atât de greu să îl privească în ochi pe ducele de Ainsley. Cu părul său negru și trăsăturile bine definite, acesta nu semăna deloc cu fratele lui vitreg, Stephen Lyons. Deși Ainsley era cel mai Tânăr dintre cei trei frați, purta pe umerii lui toate responsabilitățile, și o făcea foarte bine, de parcă fusese născut pentru asta. Înțelesese influența dată de titlul pe care îl purta și dădea impresia unei persoane cu care nu se putea glumi. În ochii lui verzi strălucitori, citise o minte calculată în timp ce el o studie ca și cum ar fi fost o gânganie, apoi, după ce o analiză cu atenție, decise că nu era cu mult deasupra unui viermișor.

Evident, se îndoia de sinceritatea poveștii incredibile pe care tatăl fetei o spusese.

Ea fusese prima care își întoarse privirea, prefăcându-se că admiră împrejurimile. Se aflau în salonul moșiei lui Ainsley, la conacul Grantwood. Camera, aproape la fel de mare cât toată casa tatălui ei, era compartimentată. Dominau albul, galbenul și portocaliu, creând o atmosferă veselă, care ar fi făcut-o să se simtă bine-venită și să zâmbească dacă s-ar fi aflat acolo în alte circumstanțe. Își imagină că, în zilele reci de iarnă, s-ar fi putut simți bine între acei peretei. Stătea

pe canapeaua de lângă șemineul de dimensiuni impresionante. Și totuși, flăcările dogoritoare nu reușeau să alunge frigul care îi intrase în oase în timpul călătoriei. Un frig care se accentua pe măsură ce Ainsley o scruta din priviri.

– Ei bine? se răsti tatăl ei, stând în spatele lui Mercy, ca și cum nu mai putea suporta să îi vadă expresia care i se citea pe față.

Ea tresări, însă Ainsley nu își luă privirea de la ea și nici nu șovăi. Presupunea că fusese la fel de curajos pe câmpul de luptă ca fratele lui. Stephen Lyons ajunse în Crimeea cu grad de căpitan, însă faptele vitejești din timpul bătăliei îi adusese să cu usurință promovarea la gradul de maior.

– Fiul tău a lăsat-o însărcinată pe fata mea. Ar face bine să fie cuviincios cu ea!

Ducesa dezmișteră copilașul. Apoi îl privi pe Ainsley.

– Îmi amintește mult de Stephen când era de vîrstă lui.

– Toți bebelușii arată la fel, mamă.

– Nu în ochii unei mame.

Privirea încăpătătoare a ducesei se opri asupra tinerei mame, iar Mercy încercă să nu se simtă strivită de ea. Nu își imagina că ar fi putut fi vreodată la fel de sigură pe sine ca oamenii aceia. Fusese nevoie să își adune tot curajul de care era capabilă pentru acea întâlnire. Știuse că nu avea să fie una plăcută, însă fusese convinsă, de asemenea, că era singura ei sansă la fericire. Astfel, avea să rămână fermă până la sfârșit.

– Sau pentru o bunică, presupun, adăugă ducesa.

Planul inițial al lui Mercy fusese să lase copilul acolo, în grija rușilor, însă, în cele din urmă, nu se simțise în stare să renunțe la el. Era uimitor cât de mult ajunse să îl iubească în doar cele trei luni de când devenise mamă. Ar fi făcut orice pentru a-l proteja, pentru a-l păstra. Și-ar fi vândut sufletul diavolului dacă ar fi fost nevoie.

– Ce nume i-ai dat? întrebă ducesa.

– John.

– Un nume cu greutate.

Încuiuintă din cap. Erau oameni buni. Nu ar fi trebuit să îl implice pe tatăl ei în această problemă. Trebuia să vină acolo de la bun început, însă nu știuse de unde să înceapă căutările și nu ar fi putut să trăiască pe străzi în tot acel timp. După tot ce văzuse și cât suferise

când lucrașe ca infirmieră, se gândise că tatăl ei ar fi fost la fel de bucuros că se întorsese acasă cum era ea că îl revedea. Îl cunoștea suficient de bine pentru a-l crede capabil să refuze protejarea unei noi vieți, indiferent de circumstanțele venirii sale pe lume. Tatăl ei nu văzuse sute de bărbăți pierzându-și viața. Era un moșier înstărit, iar ea, venind la ușa lui cu un bebeluș în brațe, îl făcuse de rușine.

Totuși, nu regretă ceea ce făcuse. Nu putea. Nu voia.

– Tatăl tău a spus că l-am cunoscut pe Stephen în timp ce servea în armată în Crimeea, spuse ducesa, însă, după tonul ei, era mai degrabă o întrebare. Estul este foarte departe, nu e un loc potrivit unde să călătorească o domnișoară distinsă.

– Într-adevăr, Excelență. Am lucrat ca infirmieră în Scutari.

Descooperise că puțini oameni știau unde se afla acel loc. Deși ducesa ar fi putut face excepție. Într-un colț al camerei, se afla un glob pe care se vedea zona aceea a lumii ce cauzase atâtă neliniște și suferință. Mercy se întrebă dacă ducesa atinsese uneori partea aceea a globului în încercarea de a se simți mai aproape de fiul ei, de a crea o punte peste distanța nesfârșită care îi despărțea.

– Multă soldați au fost aduși acolo ca să primească îngrijiri.

– Admirabil! Deci erai unul dintre ajutoarele domnișoarei Nightingale?

Domnișoara Nightingale. Pentru infirmiere, pentru doctori și pacienți, ea fusese domnișoara N.

– Da, doamnă!

– Ziarele au făcut o descriere înfiorătoare a războiului. Nu înțeleg cum putea rămâne cineva acolo cu toate lipsurile, făcând față frigului și bolii. Se spune că oamenii mor mai mult din cauza bolilor decât a războiului.

Mercy încuiuintă din cap, afișând un zâmbet timid, forțat.

– În ceea ce mă privește, John este singurul lucru bun rezultat în urma războiului.

Ochii căprui ai ducesei se înduioșară. Stephen nu moștenise ochii ducesei. Ai lui erau de un albastru-închis. Își aminti îngrijorarea pe care o văzuse în ei înainte să o strângă la pieptul lui. Fusese atât de tandru! După cât suferise în mâinile acelor trei tâlhari, Mercy crezuse că nu ar mai putea suporta vreodată atingerea unui bărbat, însă el îi dovedise contrariul. Cât de mult Tânjea după acele brațe puternice!

Însă nu avea să le mai simtă forța niciodată, nu avea să mai simtă mușchii aceia fermi sub degetele ei. Stephen fusese omorât în septembrie. Datorită minunilor telegrafului, numele celor căzuți la datorie se aflaseră repede și fuseseră anunțate în ziar. Era surprinsă că ducesa nu purta doliu. În schimb, avea o rochie de un mov-închis.

– Ei bine? se răstă tatăr ei din nou. Vreau să știu ce veți face pentru fata mea.

– Presupun că doriti o recompensă financiară, spuse Ainsley.

– Pentru început, da. Dar viața ei este distrusă. Nici un bărbat decent nu o va lua în căsătorie. A plecat să facă un bine, iar el a profitat de ea.

– Tată...

– Taci, fetițo! Ultimul lucru la care mă așteptam din partea ta era să vii acasă cu un bastard!

– Nu-l numi pe John astfel!

Ar fi luptat până la moarte pentru a-l proteja pe John. Cum de nu înțelegea tatăr ei ce însemna copilul pentru Mercy? Într-o lume privată de bucurii, era singura ei rază de lumină.

– Vă rog, Excelență, tot ce îmi doresc este să fiu cu John. Aș putea fi doica lui. Aș cere foarte puțin.

– Nici vorbă, ripostă tatăr ei. Rușinea adusă familiei mele... Cer ca lucrurile să fie făcute cum se cuvine. Dumneavaastră, domnule, Excelență, ar trebui să îndreptați ceea ce nu a făcut fratele dumneavaastră.

Ainsley făcu o grimă, ca și cum urma să izbucnească în râs. Fu primul semn care o făcu să credă că nu era atât de serios pre-cum bănuia.

– Sugerați cumva să o iau de soție pe fiica dumneavaastră, domnule?

– Exact!

– Tată, nu!

– Are nevoie de un soț, continuă el ca și cum nu ar fi auzit-o obiectând. Eu îmi iau mâna de pe ea.

Mercy era în pragul disperării. Nu știa cum să pună capăt situației.

– Excelență, nu l-am adus pe John cu acest scop. Sunteți familia lui. Nu am nici un fel de pretenție.

– Domnișoară Dawson, juri că acest copil este fiul fratelui meu? întrebă Ainsley.

În vocea lui se simți o urmă de bunăvoiță care lipsise până atunci, ca și cum începuse să înțeleagă că, în ciuda poziției incredibile în care se afla, ea își punea pe primul loc copilul, iar tatăr ei nu încerca decât să facă situația și mai dificilă. Fu fericită că urma palmei lui nu i se mai vedea pe față. O lovise pentru a o pedepsi pentru ne-săbuință și păcatele ei.

– Vă jur, Excelență, că spun adevărul. John este fiul lui Stephen!

– Nu mă îndoiesc, zise ducesa scurt, părerea ei cântărand mult în fața fiului ei.

Ainsley încuviință încet din cap, apoi, cu pași mari, traversă camera și deschise ușa.

– Caută-l pe maiorul Lyons și spune-i că vreau să-i vorbesc!

Mercy era deja în picioare înainte ca Ainsley să închidă ușa. Era amețită. Inima îi bătea atât de tare încât era sigură că o puteau auzi. Cu un nod în gât, reuși să spună doar atât:

– E aici? Nu se poate! Este mort!

Ainsley păru destul de surprins de reacția ei. Ca și ea. Nu era defel teatrală, însă acea răsturnare de situație fusese complet neașteptată. Fu deopotrivă ușurată și înfricoșată. Asta schimba totul. Totul! Picioarele i se înmuiară, dar se chinui să rămână dreaptă. Era mai bine să înfrunte diavolul în picioare.

– Da, în raportul inițial l-au declarat mort, spuse Ainsley analizând-o.

Chiar trebuia să-i examineze fiecare părticică a corpului? Ce nai-ba căuta, ce spera să găsească? Dovada vreunei înșelăciuni?

– Înțând cont de carnagiul care s-a petrecut la Sevastopol, nu e de mirare că s-au făcut erori. A fost grav rănit, iar șansele de supraviețuire erau minime. Însă cei care s-au îndoit de voință lui nu îl cunoșteau pe fratele meu. Este teribil de încăpățanat. A ajuns acasă în urmă cu o lună. Nu este chiar în formă, încă se recuperează.

Bucuria afării acelei vești aproape că o făcu să își piardă cum-pătul. Odată ce maiorul Lyons avea să intre pe ușă, totul urma să se schimbe. El avea să nege vorbele ei, astă dacă măcar și-o amintea. Haosul domina câmpurile de luptă și spitalele. La fel ca hoții în timpul noptii, soldații, doctorii, infirmierele furau momente

de fericire oriunde și oricând puteau. Strângău amintiri pentru zilele obositoare, însăpămantătoare, când nu era nimic altceva decât suferință.

Timpul pe care îl petrecuse cu maiorul Lyons fusese scurt, foarte scurt. Însă sentimentele ei pentru el reușiseră să se transforme într-o emoție pe care nu o înțelegea și a cărei intensitate o speria.

Își aruncă privirea spre John, care era protejat de brațele ducesei. John. Fiul ei. Bucuria ei. Și-ar fi dorit să nu-l fi abandonat niciodată. Trebuia să traverseze repede camera, să îl ia și să plece. Însă el apartinea aceluia loc. Nu putea să îl smulgă de acolo. El era singura ei șansă de a-și ispăși păcatul, însă gândul că avea să-l piardă era ca un cuțit răsucit în inimă. Nu se așteptase niciodată ca micuțul să devină salvarea ei.

Dumnezeule, acum totul avea să iasă la lumină! Totul. Când maiorul Lyons avea să o vadă...

Dacă primele lui cuvinte aveau să se întoarcă în jurul rușinii și suferinței ei? Dar el promisese, promisese să nu spună nimănui niciodată. În timp ce o strângea la piept...

Zgomotul făcut de ușa ce se deschise străbătu camera ca un foc de pușcă. Dezastrul era iminent, însă ea se agăță de orice amintire cu el. Însă el era departe de bărbatul pe care ajunse să îl admire, cu care se mândrea atât de mult.

Socul o cutremură până în adâncul ființei sale. Stephen șchiopăta și folosea un baston pentru a putea înainte, căci mersul lui nu mai era la fel de apăsat și de încrezător ca odinioară. Nu purta nici uniforma stacojie care îl făcuse să pară impozant. Avea, în schimb, o cămașă albă și lavalieră. O jiletă neagră și o jachetă. Pantaloni negri. Ca și când ar fi purtat doliu.

Poate chiar aşa era. Pe câți dintre camarazii săi nu-i văzuse pierind? Pe câți dintre ei nu îi ținuse în brațe în timp ce își dădeau ultima suflare pe câmpul de luptă?

Era atât de slab încât abia semăna cu Tânărul robust, care afișase o siguranță de invidiat când ieșise din spital în prima lună după sosirea ei la domnișoara Nightingale. Atunci când continuase să vorbească despre îndepărțarea dușmanului. Pe cei care încă nu se simțeau suficient de bine ca să fie externați și îndemnase să se recupereze repede, pentru a-și face treaba, ca toți să poată pleca acasă. Încă nu fuseseră

învinși. Îl auzise încurajând atâția soldați, încât reușise să o convină și pe ea, să o determine să facă tot ce îi stătea în putință pentru a-i vindeca.

Însă acum nu mai părea să credă în vorbele pe care le rostea cândva cu atâta convingere.

O cicatrice urâtă se întindea de la tâmplă până la bărbie, însă nu îi umbrea frumusețea. Ochii lui – frumoșii lui ochi albaștri – se schimbaseră cel mai mult. O priveau cu atâta tristețe, încât aproape că o cuprinse plânsul. Rânile lui nu erau doar fizice, ele îi atinseseră și sufletul.

Singurul lucru care rămăsese neschimbat la el era culoarea părului: șaten auriu cu șuvițe blonde. Mercy se gândeau adesea cum ar arăta în lumina soarelui. Însă îl cunoscuse în timpul iernii, sub cerul gri. Rareori soarele alunga atmosfera tristă din spital.

Voia să traverseze camera, să-l îmbrățișeze și să mărturisească totul înainte ca el să-i dea în vîleag minciuna. Ar fi trebuit să se gândească iute cum să își salveze reputația, însă ea se gândeau numai la el. Ce se întâmplase de când îl văzuse ultima oară? Oare observase că ea plecase din Scutari? Dacă avusese ocazia să viziteze spitalul, oare întrebăse de ea? Fusese atât de important în viața ei, însă el niciodată nu își arătase afectiunea față de ea. Nu îi stătea în caracter, știa asta, însă acest lucru nu o împiedicase să spere că el văzuse în ea ceva special, ceva ce nu găsise la alte femei.

– Stephen, începu Ainsley cu voce caldă, precaută, cu un ton pe care îl folosești atunci când te confrunți cu un animal sălbatic, unpredictibil. Cu siguranță îți amintești de domnișoara Mercy Dawson. A fost infirmieră la un spital de campanie din Scutari, unde a îngrijit soldații care au luptat în Crimeea.

Se întrebă de ce simțise oare nevoie să o prezinte astfel, ca și când viața fratelui său ar fi fost plină de domnișoare cu numele Mercy Dawson, iar el nu ar fi putut să o identifice cu ușurință. Îi cunoștea reputația în ceea ce privea femeile, știa că găsea placere în despărțiri bruște, însă cu siguranță era suficient de gentleman ca să-și amintească de fiecare femeie cu care avusese relații trupești.

Tensiunea plutea în încăpere, ca și cum toți ar fi fost conecțați de firele unui pian, fiecare dintre ei așteptând ca o coardă să fie smulsă.

Maiorul Lyons o analiză preț de o clipă, apoi încă una, iar ea văzu în străfundul ochilor lui albaștri că nu o recunoștea. Deloc. Fusesese doar una dintre nenumăratele infirmiere care se bucuraseră de atenția lui. Acest moment umilitor, de a fi redusă la nimic, de a fi uitată cu atâtă ușurință, în ciuda celor trăite împreună, era mai mult decât putea suporta. Nu știa cum avea să supraviețuiască, însă trebuia să o facă de dragul lui John.

Era în impas. Oare să lupte pentru dreptul lui John de a se afla acolo, oare să-i convingă că maiorul Lyons era tatăr lui ori să își ia copilul, să înceheie orice socoteală cu ei și să găsească o modalitate de a supraviețui pe cont propriu? Știa că tatăr ei nu ar primi-o înapoi acasă. Rupsese orice legătură cu ea. Se afla acolo doar pentru că avea de câștigat de pe urma acelei situații dacă nu un buzunar plin de bani, măcar un ginere cu poziție socială. Se întrebă ce credea el despre toate acestea, dar nu îndrăzni să îl privească. În ultimul timp, i se citea rapid mânia din privire.

– Sigur că îmi amintesc de ea!

Clipi surprinsă. Simțea deopotrivă ușurare și groază. Dorințe contradictorii, situații confuze. Totul păruse mai simplu atunci când îl crezuse mort. Acum adevărul ieșise la iveală, iar ea nu știa dacă urma să aibă consecințe faste sau nefaste.

Maiorul Lyons făcu o ușoară plecăciune.

– Domnișoară Dawson.

– Domnule maior, mă bucur să aflu că sunteți în viață!

În ciuda consecințelor pe care această situație le-ar fi putut avea asupra ei, cuvintele lui Mercy erau sincere. Suferința aproape că o doborâse atunci când îi văzuse numele pe lista victimelor. Îi datora mai mult decât ar fi putut reda în cuvinte, atât de mult încât nu l-ar fi putut răsplăti niciodată.

– Cu siguranță, nu mai mult decât mine.

Timbrul grav al vocii lui îi dădu fiori. „Ce copilă prostuță ești, Mercy! Așa le vorbește tuturor doamnelor. Nu ești cu nimic mai specială.“ Însă fusese o perioadă în care crezuse, sperase, îndrăznise să își imagineze că îi oferise atenția lui deoarece o considerase diferită, pentru că o putea deosebi de alte infirmiere. După numai un moment, își amintise numele ei. Mai târziu, avea să realizeze că acordase o prea mare importanță aceluia mic triumf. El cunoștea numele

tuturor infirmierelor. Putea chiar să facă diferență între călugărițele gemene – Mary și Margaret –, deși nimeni altcineva nu reușea.

– Și tatăr ei, domnul Daws...

– Mi-ai nenorocit fiica! tipă tatăr ei, intrerupându-l pe Ainsley înainte ca prezentările să fie făcute corespunzător.

Mercy voia să o îngheță pământul. „Of, ce situație complicată...“

Maiorul Lyons făcu ochii mari și își întoarse privirea spre ea. Apoi se încruntă, iar Mercy realiză că el se concentra și încerca să-și amintească tot ce se întâmplase între ei. Cum putuse să uite? Nu o văzuse chiar și în întuneric? Doar își imaginase că știa cine era? Nu știa dacă ar fi fost bine ca el să-și dea seama că ea era Tânără pe care o salvase în acea noapte oribilă. Poate că exista un soi de milă în confuzia lui. Pur și simplu trebuia să mărturisească totul pentru a se salva din acea situație jenantă.

Dar de unde să înceapă? Cât de mult să mărturisească? Sau cât de mult să ascundă? Cât ar deduce el din ceea ce ar decide ea să îi spună? Jurase. Decisese să țină totul ascuns cu orice preț, până avea să-și dea ultima suflare.

– Stephen, dragule, vino! spuse ducesa trăgându-l spre ea.

Se deplasă încet, ca și cum se simțea pierdut chiar și în acea încăpere care îi era cunoscută, căutându-și locul. Văzuse prea mulți bărbați în aceeași situație, pe chipul căror se citea un gol sufletesc. Ca și când își lăsaseră sufletul pe câmpul de luptă, și numai trupurile lor se întorseră. Prețul războiului era dincolo de rezervele de muniție, de mâncare, de uniforme și de provizii medicale.

– El este John, spuse ducesa cu duioșie atunci când veni spre ea. Domnișoara Dawson pretinde că este fiul tău. Pot să văd asemănarea.

– Eu nu! Eu sunt mai înalt!

Ducesa schiță un zâmbet, iar ochii i se umplură de lacrimi, de parcă își adusese aminte de vremea când fiul ei era bebeluș. Când ajunse la ea, îi strânse mâna.

– Crezi că este posibil? Este fiul tău?

Se mută pentru a-l privi mai bine pe John. Mângâie capul bebelușului cu mâna lui mare și își trecu degetele lungi și subțiri prin buclele lui. Inima lui Mercy tresări de bucurie și de tristețe în același timp. Visase de atâtea ori să-l vadă ținându-și fiul în brațe, însă nici unul dintre gândurile ei fanteziste nu o pregătise pentru momentul